

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **Alba, a.s.**, se sídlem Praha 4, Levá 6/311, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2008, č. j. 3421-9010-4.7.08-2154/Sn, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 24/2008 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 5. 2008, č. j. 21074/010/ 9010/13.5.2008/2/HK, byl v řízení o námitkách potvrzen výkaz nedoplatků Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 4. 2008, č. 5106/08, jímž byl žalobkyni předepsán k úhradě dluh na pojistném a penále ve výši 112 604 Kč.

Podané odvolání žalovaná zamítla a rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení potvrdila rozhodnutím ze dne 22. 8. 2008, č. j. 3421-9010-4.7.08-2154/Sn.

Žalobu, jíž žalobkyně rozhodnutí žalované napadla, Městský soud v Praze zamítl. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a § 104g zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, upravují povinnost zaměstnavatele odvádět pojistné

na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za své zaměstnance ve stanovené výši a ve stanovené lhůtě. Jestliže žalobkyně tuto povinnost neplnila a pojistné za své zaměstnance řádně neodváděla a ani tuto skutečnost nezpochybňuje, byla Pražská správa sociálního zabezpečení oprávněna vydat výkaz nedoplatků na pojistném a penále.

Pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a výkazu nedoplatků není rozhodující, z jakých důvodů pojistné nebylo odváděno. K tvrzení žalobkyně, podle kterého si žalovaná mohla svou pohledávku uspokojit ze soudní úschovy, nemohl soud přihlédnout. Tato skutečnost nemá vliv na to, že žalobkyně řádně pojistné na sociální zabezpečení neodváděla. Povinnost platit pojistné a penále je založena na předpisech práva veřejného a žalovaná rozhoduje o právech a povinnostech jiných subjektů jako správní orgán. Stejné postavení má žalovaná, která rozhodovala o námitkách a odvolání proti výkazu nedoplatků. Oproti tomu složení a přijetí částky 33 614 084 Kč do soudní úschovy Obvodním soudem pro Prahu 1 a související problematika pohledávky žalobkyně za ČSSD, která měla být vyplacena žalobkyni jako odměna za služby poskytnuté ČSSD, jsou věci soukromoprávní povahy. Žalobkyně proto nemůže požadovat, aby si žalovaná úhradu pojistného na sociálním zabezpečení a penále zajišťovala z peněz přijatých v občanském soudním řízení do úschovy.

Vydání výkazu nedoplatků přitom nelze podle soudu považovat za zásah do práv žalobkyně či jejího práva na spravedlivý proces. Nemožnost žalobkyně nakládat s penězi ze soudní úschovy není předmětem tohoto řízení, a poukaz žalobkyně na ustanovení Úmluvy nebo Listiny, která se vztahují k ochraně jejích majetkových práv, proto není případný.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Již od roku 2000 jsou její majetková práva nepřípustně protiústavně omezována soudy nižších stupňů, a to v rozporu s deklarací § 25 obchodního zákoníku, neboť stěžovatelka je vlastněna zahraniční osobou. To vše v zájmu dlužníka stěžovatelky, České strany sociálně demokratické.

Napadený rozsudek je pouze jedním z celé řady aktů státní moci, kterými podle stěžovatelky dosahují orgány ČR účinků nelidského a ponižujícího zacházení s jejími statutárními zástupci, které mezinárodní úmluva publ. pod č. 143/1988 Sb. zakazuje. Stěžovatelka poukázala na pokusy o kriminalizaci svých statutárních zástupců a na úkladnou vraždu JUDr. Ernesta Valka a dovolávala se mezinárodní trestněprávní ochrany.

Závěr Městského soudu v Praze, že zadržování částky 33 614 084 Kč stěžovatelce soudy ČR je stěžovatelčina soukromá věc, podle jejího názoru zpochybňuje vůli soudu ústavně konformním postupem poskytnout žalobkyni soudní ochranu a respektovat čl. 1 odst. 2, čl. 10 a čl. 95 Ústavy. Napadený rozsudek podle stěžovatelky nasvědčuje tomu, že se soud už ani v případě osob uvedených v § 25 obchodního zákoníku necítí být vázán mezinárodními závazky ČR. Stěžovatelka se proto dovolává soudní ochrany u kasačního soudu, zda-li tomu u něj bude jinak.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů, avšak po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti lze usuzovat, že stěžovatelka napadá rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Pochybení Městského soudu v Praze tkví podle stěžovatelky v tom, že „pohledávka" státu vůči stěžovatelce v projednávané věci měla být uhrazena („započtena") z jiné pohledávky, již vlastní stěžovatelka naopak vůči státu. Této námitce ovšem nebylo možné přisvědčit, neboť nesměřuje proti důvodům, na nichž městský soud napadený rozsudek postavil.

Správní soudy při přezkumu rozhodnutí obecně posuzují, zda správní orgány správně zjistily skutkový stav věci, tento podřadily adekvátní právní normě a předmětnou normu správně aplikovaly. V daném případě tedy byla podstatnou otázka, zda stěžovatelka skutečně porušila svou zákonnou povinnost odvádět za své zaměstnance pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb. a § 104g zákona č. 582/1991 Sb.] a zda je tudíž správními orgány uložená sekundární povinnost (částečně sankční povahy) vyplývající z nesplnění oné povinnosti primární tak říkajíc „po právu", tj. v souladu se zákonem. Zde ovšem kompetence správních soudů končí. Důvody, pro které stěžovatelka své povinnosti neplní, ani způsob, kterým svůj dluh na pojistném a penále hodlá případně uhradit, již nespadají do rámce, ve kterém je správním soudům dáno se pohybovat.

Proti skutečným důvodům napadeného rozsudku tedy stěžovatelka nijak nebrojila, vznesené kasační námitky jsou proto z hlediska soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí irelevantní. Je tak na místě uzavřít, že důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není v daném případě naplněn a napadený rozsudek Městského soudu v Praze tedy touto vadou netrpí. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěch, žádné náklady nad rámec její běžné činnosti jí však prokazatelně nevznikly, Nejvyšší správní soud jí proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu